

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Milanem Podhrázkým v právní věci **žalobce: S. R.**, nar. x, státní příslušnost Ukrajina, bytem x zastoupeného Mgr. Ondřejem Dlouhým, advokátem se sídlem Šafaříkova 201/17, Praha 2, proti **žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2016, čj. CPR-7147-2/ČJ-2016-930310-V242,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2016, čj. CPR-7147-2/ČJ-2016-930310-V242, se z r u š u j e a věc se žalovanému v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný j e p o v i n e n zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 12.342 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Ondřeje Dlouhého, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 13. 6. 2016 žalobce napadá shora označené rozhodnutí, kterým žalovaný k odvolání žalobce v části změnil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Nymburk (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 10. 2. 2016, čj. KRPS-115854-105/ČJ-2014-010025, a ve zbylé části je potvrdil. Tímto rozhodnutím, jehož zrušení žalobce taktéž navrhuje, bylo (ve znění měnícího rozhodnutí žalovaného) žalobci uloženo podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území ČR, v délce 3 roky. Současně byla žalobci stanovena doba k vycestování z ČR do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí s tím, že na žalobce se nevztahuje důvod znemožňující

vycestování. Správní orgán I. stupně v původním rozhodnutí vyslovil zákaz vstupu na území všech států EU a dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území, stanovil na 5 let.

Žalobce upozornil na to, že dle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců lze rozhodnutí o vyhoštění vydat pouze tehdy, pokud rodinný příslušník občana EU závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, přičemž žalovaný tento neurčitý právní pojem vyložil neoprávněně extenzivně. Výhrada veřejného pořádku představuje výjimku zasahující do práva na svobodný a volný pohyb a pobyt občanů EU a jejich rodinných příslušníků, přičemž v souladu s judikaturou Soudního dvora EU a Nejvyššího správního soudu tato výhrada musí být vykládána restriktivně. Narušením veřejného pořádku může být dle čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států jen takové jednání, které představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a aplikovat zásadu přiměřenosti. Pro vyhoštění dle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců nepostačuje ohrožení či důvodná obava či pouhé narušení veřejného pořádku, ale musí se jednat o narušení intenzity podstatně vyšší, jak plyne i z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 112/2011-65 a čj. 3 As 4/2010-151. Samotné porušení zákona, popřípadě i uzavření účelového manželství, neznamená bez dalšího závažný zásah do veřejného pořádku. V případě žalobce je rozhodnutí o vyhoštění postaveno na souběhu toho, že žalobce na území ČR pobýval a pobývá neoprávněně, nerespektoval dřívější rozhodnutí o správním vyhoštění, uzavřel účelové manželství, pracoval na území ČR nelegálně a řídil motorové vozidlo bez řidičského oprávnění. Již ve správním řízení žalobce argumentoval tím, že posouzení účelovosti manželství je otázkou skutkovou a s ohledem na závěry rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 16/2011-98 nelze mechanicky a nekriticky převzít závěry rozhodnutí jiného správního orgánu a neučinit si o nich nezávislé závěry. Sám žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že jednotlivá protiprávní jednání jsou méně závažná, nicméně následně je hodnotí jako jednání představující ve svém souhrnu závažný zásah do veřejného pořádku, aniž by tento svůj závěr jakkoliv dále odůvodnil. Podle žalobce jeho jednání nepředstavuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Žalobce se na území ČR zdržuje již 16 let a za celou dobu neměl závažnější problémy s porušením zákona. Přestupek na úseku dopravy ani porušení zákona o pobytu cizinců v tomto ohledu nelze považovat za natolik závažné porušení veřejného pořádku. Žalobce se opakovaně pokoušel svůj pobyt na území ČR legalizovat a žádal o povolení k přechodnému pobytu, není tedy pravdou, že by se smířil s nastalým protiprávním stavem. Domníval se, že je-li jeho manželka občankou ČR, smí zde zůstat a legálně pracovat. Předpokládal, že jeho žádosti bude vyhověno. Žalobce současně zdůraznil, že jeho manželství není účelové. Tím, že bylo po 6 letech v krizi, nelze odůvodnit závěr o jeho účelovosti, naopak samotná délka manželství spíše odůvodňuje závěr opačný. Jediným pochybením žalobce bylo nevyužití opravného prostředku proti rozhodnutí o zamítnutí sloučení rodiny. V návaznosti na to žalobce nedostal povolení k pobytu, nemohl zde získat řidičský průkaz a legálně pracovat. Veškeré jednání kladené mu nyní k tíži pramení pouze z jednoho zamítavého rozhodnutí. V jednání žalobce, a to ani ve vzájemném souběhu a souvislostech, nelze spatřovat závažný zásah do veřejného pořádku, jak jej vymezil Nejvyšší správní soud v rozhodnutí čj. 3 As 4/2010-151.

Žalobce dále namítl, že správní orgány nedostatečně posoudily otázku přiměřenosti

správního vyhoštění. Připomněl, že dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Závěr žalovaného, podle něhož žalobce má již vytvořeny vazby k ČR, její kultuře i občanům, nicméně je získal bez pobytového oprávnění, a proto je nelze považovat za dostatečně silné, považuje žalobce za absurdní. Žalobce žije na území ČR již více než 16 let, mluví plyně česky, má zde rodinné, pracovní a zejména přátelské vazby, kulturně je již pevně s ČR spjat. Naopak na Ukrajině již žádné zázemí nemá a cítí se být spíše občanem ČR. Lze si jen těžko představit, že by správní vyhoštění po 16 letech pobytu nebylo nepřiměřeným zásahem do soukromého života žalobce, a to bez ohledu na to, zda na území ČR pobýval legálně či nikoliv. Závěry žalovaného v tomto ohledu vypovídají o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Návrat na Ukrajinu by byl pro žalobce více než nepřiměřený zásah do jeho soukromého života. Prakticky celý dospělý život žije na území ČR, kde se již zcela začlenil do společnosti. Je nutno rozlišovat mezi těmi cizinci, kteří se po celou dobu pobytu v ČR nenaučili česky, a těmi (jako je žalobce), kteří mluví plyně česky a v podstatě se považují za občany ČR. Za těchto okolností nelze přijmout ani závěr žalovaného, podle něhož převažuje zájem státu na vyhoštění, a to zejména za situace, kdy sám žalovaný hodnotí jednání žalobce jako méně závažné. Uvedené svědčí o tom, že správní orgány se nedostatečně zabývaly posouzením (ne)přiměřenosti zásahu vyhoštění do soukromého života žalobce.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dodal, že v napadeném rozhodnutí se podrobně a přezkoumatelným způsobem taktéž vypořádal s otázkou přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce v souladu s § 119a odst. 2 v návaznosti na § 174a zákona o pobytu cizinců.

Při jednání u soudu žalobce zdůraznil, že je rodinným příslušníkem občanky ČR, a proto pro jeho vyhoštění musí být naplněna podmínka závažného porušení veřejného pořádku. Jemu vytýkaná jednání však takové intenzity nedosahují a dokonce možná nejsou ani porušením veřejného pořádku. Byť je judikatura k uvedenému pojmu různorodá, shodně vychází z toho, že se musí jednat o aktuální, skutečné a intenzivní porušení veřejného zájmu, k němuž v dané věci nedošlo, neboť jednání žalobce jsou méně závažná. Jak dovodila judikatura, účelové manželství důvodem pro vyhoštění být nemůže, obdobně ani nelegální pobyt. Za spáchaný přestupek žalobce dostal trest zákazu řízení, který respektoval, a další přestupek byl řešen pouze blokově. Žalobce je držitelem řidičského oprávnění a jak konstatoval odvolací soud v trestním řízení, to že se prokazoval jiným průkazem, nepředstavuje trestný čin. K tomu žalobce doplnil, že oprávnění k řízení motorových vozidel získal již na Ukrajině předtím, než se přesunul do ČR. To, že se nechal zaměstnat, taktéž nemůže představovat závažné ohrožení veřejného pořádku, byť se lze bavit o tom, zda to bylo legálně, resp. zda žalobce mohl vědět, že je to nelegální. Současně není dána ani aktuálnost jednání přičítaných žalobci. Optikou trestního práva by jednání uskutečněné před 16 lety již bylo zahlazeno a nebylo by možno k němu přihlížet. V napadeném rozhodnutí navíc chybí samostatné odůvodnění závažného porušení veřejného pořádku a obsahuje pouze jednotlivá jednání. Výklad porušení veřejného pořádku se pak musí týkat aktuální situace a nikoliv předpokladu žalovaného o budoucím jednání žalobce. Pokud jde o nepřiměřenost zásahu

rozhodnutí do rodinného života žalobce, zde žalovaný bagatelizoval značnou část života žalobce strávenou v ČR. Žalobce je zde v podstatě celý svůj dospělý život a žalovaný vůbec neřešil jeho vazby na Ukrajině. Všechny vazby žalobce jsou v ČR a návrat na Ukrajinu je pro něj neakceptovatelný. Závěrem žalobce připustil, že v průběhu předchozího pobytu na území ČR pochybil, přičemž spáchání přestupků lituje. Zdůraznil však, že dané řízení se týká jeho samotné další existence a vyhoštění na Ukrajinu by pro něj představovalo „*konec života*“. V ČR má neter a synovce, k nimž má blízký vztah, a má zde i spoustu kamarádů. Byť je na Ukrajině část jeho rodiny, v podstatě se tam nemá kam vrátit, neboť oni si již žijí svůj život. Důvodem, proč chce zůstat v ČR, nejsou ani práce či peníze, ale právě to, že zde pobývá již tak dlouhou dobu; chtěl by zde žít a pobyt zlegalizovat.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i řízení předcházející vydání rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spis soud zjistil následující relevantní skutečnosti: Oznámením ze dne 1. 4. 2014, čj. KRPS-115854-4/ČJ-2014-010025, zahájil správní orgán I. stupně se žalobcem řízení o správním vyhoštění. Žalobce byl uvedeného dne zadržen Policií ČR s tím, že na území ČR nemá povolen pobyt. Součástí správního spisu je v této souvislosti kopie pravomocného rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 24. 5. 2013, čj. OAM-78-27/PP-2011, kterým se podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců žalobci nevydává povolení k přechodnému pobytu. Z tohoto rozhodnutí plyne mimo jiné závěr, že žalobce uzavřel manželství s H. R. pouze s úmyslem dosáhnout legalizace svého pobytu.

Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 29. 5. 2014, čj. KRPS-115854-38/ČJ-2014-010025, uložil žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 3 roky. Důvody vyhoštění shledal jednak v tom, že žalobce pracoval na území ČR bez povolení k zaměstnání, a jednak v tom, že zde pobýval bez platného víza. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 6. 6. 2014 odvolání, na základě něhož žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 9. 2014, čj. CPR-99087-2/ČJ-2014-930310-V242, výše označené rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání s tím, že žalobce je rodinným příslušníkem občana EU, a proto je třeba vést předmětné řízení na základě § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Součástí správního spisu jsou dále rozhodnutí Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Ústí nad Labem, Oddělení cizinecké policie Chomutov, ze dne 27. 4. 2004, čj. SCPP-387-8/UL-III-01-2004, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění s dobou na 2 roky (odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 8. 2004 zamítl). Dále rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, inspektorát cizinecké policie Poděbrady, ze dne 16. 8. 2010, čj. CPPH-16701/ČJ-2010-004064, kterým byl žalobce vyhoštěn z území ČR a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území ČR, byla stanovena na 10 let. Žalovaný však toto rozhodnutí k odvolání žalobce zrušil a správní orgán I. stupně následně

řízení o správním vyhoštění zastavil, neboť žalobce se v průběhu řízení oženil s občankou ČR a stal se rodinným příslušníkem občana EU. Součástí správního spisu je dále rozhodnutí Městského úřadu Lysá nad Labem ze dne 31. 1. 2011, čj. OD/40452/10, z něhož plyne, že žalobce se dopustil přestupku dle § 22 odst. 1 písm. e) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011 (řídil motorové vozidlo, ačkoliv nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění), za což mu byla uložena pokuta ve výši 25.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce trvání 12 měsíců. Součástí správního spisu je dále mimo jiné sdělení Oblastního inspektorátu práce pro Středočeský kraj ze dne 17. 12. 2014, z něhož se podává, že předmětem u něj vedeného řízení je posouzení otázky, zda žalobce vykonával pro společnost A., s. r. o., nelegální práci. Uvedená společnost byla dle citovaného sdělení za zaměstnávání žalobce nepravomocně shledána vinnou ze spáchání správního deliktu umožnění výkonu nelegální práce. Ve správním spisu je současně založeno závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 9. 11. 2015 k možnosti vycestování cizince, dle kterého je vycestování žalobce možné.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 10. 2. 2016, čj. KRPS-115854-105/ČJ-2014-010025, bylo žalobci následně uloženo podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 5 let. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že protiprávní jednání žalobce ve svém souběhu dosahuje takové intenzity, že lze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění dle citovaného ustanovení. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 16. 2. 2016 odvolání, na základě kterého žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 6. 2016 (napadeným projednávanou žalobou) změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že žalobci uložil zákaz vstupu na území ČR, a dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území, stanovil na 3 roky.

Relevantní právní úpravu v projednávané věci představuje § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podle něhož *„rozhodnutí o správním vyhoštění občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka, který na území pobývá přechodně, lze vydat pouze v případě, že občan Evropské unie nebo jeho rodinný příslušník závažným způsobem narušuje veřejný pořádek; to neplatí, jde-li o občana Evropské unie, který pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 10 let; do této doby se nezapočítává doba výkonu trestu odnětí svobody.“* Z ustanovení § 119a odst. 2 téhož zákona se pak podává, že *„rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince“*.

Žalobní námitky, resp. předmět sporu, se v projednávané věci týká jednak toho, zda žalovaný (ne)posoudil v rozporu se zákonem jednání žalobce jako jednání závažným způsobem narušující veřejný pořádek, ačkoliv takové intenzity nedosahuje, a jednak toho, zda rozhodnutí o vyhoštění v dané věci představuje nepřiměřený zásah do soukromého života žalobce.

Pokud jde o první z uvedených námitek, je třeba připomenout, že dle napadeného rozhodnutí vyšly v projednávané věci při posouzení podmínky narušení veřejného pořádku závažným způsobem ve smyslu výše citovaného § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců správní orgány z toho (a žalobce tato zjištění nikterak nezpochybňuje), že žalobce

nevystoupal z území ČR, ačkoliv mu bylo uloženo správní vyhoštění; dále, že se na území ČR nacházel neoprávněně; dopustil se přestupku spočívajícího v tom, že řídil motorové vozidlo, ačkoliv nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění; vykonával na základě pracovně-právního vztahu výdělečnou činnost, přičemž však takové pracovněprávní vazby byly nezákonné; a současně se pokusil získat pobyt v ČR na základě uzavřeného manželství, které však bylo v řízení o žádosti o povolení pobytu shledáno jako účelové. Zde uvedená jednání žalobce posoudil žalovaný komplexně jako narušení veřejného pořádku ve smyslu výše citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců.

Základní východiska pro výklad citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců plynou především ze závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyslovených v jeho usnesení čj. 3 As 4/2010-151, na které ostatně účastníci shodně odkazují. Rozšířený senát zde dospěl mimo jiné k tomu (viz odst. [55] a násl.), že „*jednání cizince je narušením veřejného pořádku ve smyslu § 119 odst. 2 písm. b) cizineckého zákona v první řadě tehdy, pokud je jeho jednání skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti. V řadě druhé však rozšířený senát připomíná, že toto kritérium je v souladu se směrnicí 2004/38/ES (srov. čl. 27 odst. 2) stále pouze obecným kritériem posouzení možného použití výhrady veřejného pořádku. Při použití § 119 je tak nutné rovněž zohlednit, že v tomto případě se jedná o v podstatě nejvýznamnější možný zásah do práv cizince. Z toho důvodu je nezbytné dané ustanovení aplikovat pouze v souladu se zásadou přiměřenosti, tedy pouze s ohledem na danou situaci cizince, konkrétně tedy s ohledem na stupeň integrace cizince, jeho osobní a rodinné poměry, věk, délku pobytu na území, zdravotní stav či vazby na zemi původu (srov. bod 23 preambule a čl. 28 odst. 1 směrnice 2004/38/ES). (...) skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti jistě není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR. Natož aby takové jednání samo o sobě představovalo důvody pro tak vážný zásah do práv jedince, jako je vyhoštění z území, a to v situaci, kdy se jedná o rodinného příslušníka občana EU, resp. rodinného příslušníka občana ČR (...). Na druhou stranu se rozšířený senát nemůže ztotožnit se závěrem pátého senátu ... že za narušení veřejného pořádku je třeba považovat pouze takové protiprávní jednání, které přinejmenším jednoznačně překračuje intenzitu jednání popsaného v některých ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestním zákoně“.* Rozšířený senát pak uzavřel, že „*samotný fakt účelového uzavření manželství nelze považovat za narušení veřejného pořádku, neboť zpravidla nejde o skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, který by navíc sám o sobě odůvodňoval tak vážný zásah do cizincových práv, jakým je vyhoštění z území České republiky. Tím spíše pak obvykle nepůjde o „závažné“ narušení veřejného pořádku ve smyslu § 119 odst. 2 písm. b) cizineckého zákona“.*

Na citované závěry rozšířeného senátu, pokud jde o výklad „*narušení veřejného pořádku*“, pak navazuje i další judikatura správních soudů, přičemž zdejší soud se ztotožňuje se žalobcem v tom, že tato judikatura směřuje spíše k restriktivnějšímu výkladu označeného pojmu. Pokud jde o jednotlivá jednání přičítaná žalobci, lze v této souvislosti předně odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2014, čj. 1 Azs 21/2013-50, podle něhož samotná skutečnost nelegálního pobytu a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. v obecné rovině nedodržování předpisů upravujících pobyt cizinců na území ČR, nemůže představovat skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Takový závěr samozřejmě nelze zcela zobecnit, ostatně v judikatuře

správních soudů ohledně tohoto závěru nepanuje absolutní jednota (srov. např. přehled související judikatury plynoucí např. z rozsudku zdejšího soudu čj. 44 A 2/2015-21). V tomto ohledu nicméně nemohl zdejší soud přehlédnout, že citovaný závěr o významu nedodržování předpisů upravujících pobyt cizinců na území ČR ve vztahu k narušování veřejného pořádku judikatura vyslovila již i v rámci přezkumu rozhodnutí dle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Pokud přitom citované závěry přijal Nejvyšší správní soud v rámci přezkumu rozhodnutí podle § 46a odst. 1 písm. c) citovaného zákona, které předpokládá „*nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek*“, tím spíše je nutno tyto závěry aplikovat v případě výkladu § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, které předpokládá „*závažný způsob narušení veřejného pořádku*“. Jinak řečeno, připouští-li judikatura Nejvyššího správního soudu, že skutečnost nelegálního pobytu a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění nepředstavuje „*nebezpečí pro veřejný pořádek*“, tím spíše taková skutečnost nemůže být „*závažným způsobem narušení veřejného pořádku*“.

Přestože krajský soud nemá v úmyslu jakkoliv bagatelizovat či přehlížet zjevně protiprávní jednání žalobce, jichž se v některých případech evidentně dopustil (sám to ostatně ani nepopírá), je nutno zdůraznit, že jakékoliv porušení předpisů upravujících pobyt cizinců na území ČR (a to ani ve svém úhrnu) nemůže představovat narušení veřejného pořádku závažným způsobem, a tedy být dostatečným pro závěr o vyhoštění cizince dle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Vychází-li dále v této souvislosti správní orgány v projednávané věci z tvrzeného účelově uzavřeného manželství žalobce, je k tomu nutno připomenout, aniž by se zdejší soud zabýval důvodností takového hodnocení manželství žalobce ze strany správních orgánů, že podle shora již citované judikatury Nejvyššího správního soudu „*samotný fakt účelového uzavření manželství nelze považovat za narušení veřejného pořádku*“ (usnesení čj. 3 As 4/2010-151), k čemuž lze ještě dodat, že náhled na manželství jako účelové učinily správní orgány v rámci řízení o žádosti žalobce o přechodný pobyt, a to za užití speciálních ustanovení zákona pro tento druh řízení předpokládaných (takové závěry tedy nelze pro řízení o správním vyhoštění zcela automaticky přejímat jako určující). Stejně tak je třeba zdůraznit, že i další zjištěná protiprávní jednání žalobce týkající se nelegálního výkonu práce a spáchání přestupku spočívajícího v řízení bez řidičského oprávnění jsou fakticky toliko důsledkem jeho neoprávněného pobytu na území ČR a navazují na něj (zmiňovaný přestupek nespočíval v tom, že by žalobce vůbec neměl oprávnění řídit motorová vozidla, ale v tom, jakým průkazem se prokazoval). Situace v dané věci je tak zcela odlišná od toho, pokud by se žalobce dopustil kupříkladu vícero přestupkových jednání ohrožujících i další zájmy společnosti a nebyly mu kladeny k tíži (jako v projednávané věci) toliko jednání navazující na neoprávněnost jeho pobytu. Lze tedy uzavřít, že za zjištěného skutkového stavu, z něhož správní orgány v dané věci vyšly, jednání kladená k tíži žalobce nedosahují podle názoru zdejšího soudu takové intenzity (a to s ohledem na svoji výše popsanou povahu ani ve svém úhrnu), že by představovala skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti v tom smyslu, že by bylo možno dospět k závěru o narušení veřejného pořádku ze strany žalobce závažným způsobem. Obecně lze připustit, že komplexní náhled na dílčí protiprávní jednání přičítaná cizinci nepochybně může navyšovat intenzitu narušení veřejného pořádku z jeho strany, jak již nicméně bylo výše uvedeno, v dané věci všechna protiprávní jednání žalobce shodně vychází a navazují na jeho nelegální pobyt na území ČR, tedy spíše se vedle sebe kumulují a navazují na sebe, než že by jejich souhrn zintenzivňoval narušení veřejného pořádku a byl skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti.

Argumentoval-li pak žalovaný tím, že ze strany žalobce nelze očekávat nápravu jednání a naopak lze předpokládat, že se protiprávního jednání na území ČR může dopouštět i v budoucnu, je k tomu třeba dodat, že v případě správního vyhoštění vyhodnocují správní orgány konkrétní činy cizince z toho hlediska, zda k narušení veřejného pořádku již došlo (např. na rozdíl od případu ukládání povinnosti cizinci setrvat v zařízení pro zajištění, kde se na základě jeho dosavadního chování hodnotí, zda narušení veřejného pořádku z jeho strany reálně hrozí, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2015, čj. 3 As 90/2015-25). Rozhodnutí o správním vyhoštění tak není možné založit na tom, zda (ne)lze očekávat další nerespektování zákona o pobytu cizinců ze strany žalobce.

Vzhledem k tomu, že v návaznosti na výše uvedené nemohou v dané věci obstát závěry učiněné žalovaným ohledně naplnění § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců v tom smyslu, že by žalobce závažným způsobem narušoval veřejný pořádek, bylo již nadbytečné, aby se soud zabýval navazující námitkami týkajícími se přiměřenosti zásahu takového rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života žalobce.

Krajský soud v Praze s ohledem na výše uvedené zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.). Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 citovaného zákona).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. a žalobci, jakožto úspěšnému účastníku řízení, přiznal právo na náhradu nákladů řízení, která činí 12.342 Kč a je tvořena odměnou za právní služby. Tuto částku tvoří tři úkony právní služby po 3.100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, písemné podání soudu (žaloba) a účast na jednání - § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.; vyjádření žalobce ze dne 27. 6. 2016 nelze za úkon ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky považovat], dále tři paušální částky jako náhrada hotových výdajů v celkové výši 900 Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky, to vše navýšeno o částku 2.142 Kč odpovídající 21 % DPH.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. srpna 2016

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
samosoudce

Za správnost:
Božena Kouřimová